

כל הזכויות
מותרות

אורית ארנון

להורי, שנטעו בי ילדות
שסיפקה לי השראה אינסופית

מותר לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, ולתרגם
כל חלק שהוא מהחומר בספר זה.
שימוש אישי או מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר
מותר בהחלט ואין צורך ברשות מפורשת בכתב מהמחבר.

עריכה: עינת לביאד
עיצוב הכריכה: רותם פינצ'וק
ניתן להזמין עותק מודפס בכתובת j.hagigim.net

אוריאל שוראקי (בשם עט: ג'וני שובל)
facebook.com/jshoval | [instagram @johnshoval](https://instagram.com/johnshoval)
להזמנות ופטפוטים: 052-3325118
תמיד אשמח לשמוע מכם.

הָלוֹאִי
שְׁלֵא אֶתְאַהֵב בְּמִלּוֹתַי,
שְׁיֵהָא לְבִי פְתוּחַ
וְנִפְשִׁי חֲפֻצָּה.

כְּמֹה קָלוֹת תִּהְיֶה בִּי,
אִם אֲשִׁיל אֶת הַמִּיתָר;
אֶת דְּלִיפּוֹת כַּחוֹתִי,
אֶת הָעֶבֶר,
אֶת מְסֻעוֹת הָאֶסוּף
וְכִסּוּי הָעֶצְמִי
וְאֶחָגֵג בְּלֹא כְּלוּם
אֶת קִיּוּמִי.

בְּכֹל רִגְעַ אֲנִי אַחֵר,
קִצְת פְּחוֹת, קִצְת יוֹתֵר
וְאִם תִּרְצוּ לְהַכִּירֵנִי בְּאַמֶּת,
דְּעוּ - הִנְנִי מָה לְשֹׂאֲנִי
כְּעַת.

וְאֵלֹהֵי עֲקֹרֵי עֲבוֹדָתִי:
בְּמִשְׁכַּבְּצַת הַקְּטָנָה שְׁלִי
אֲנִי בּוֹנֶה מְגֹדֵל,
עֲקֹב
בְּצַד אֲגֹדֵל.

וּבְכֹל פֶּעַם
שֶׁנִּקְרַע בֵּי הַיָּם,
נִתְבַקְּשָׁתִי אֶל הַחַרוֹת
שֶׁהֵיְתָה בִּי
מֵאֲז וּמֵעוֹלָם.

דְּבָרִים יִשְׁאָרוּ פְּתוּחִים,
אֵינְנִי שׁוֹאֵף לְסִגְרֵת מַעְגָּל.

אם תִּמְזַל מְזִלִי,
אוּלַי אֶבִּין חֶלְקִי.

הַעֲצֹב יִשְׁנוּ,
כְּעִבְדָּה פְּשׁוּטָה.
כְּאִוִּיר, כְּרוּחַ, כְּגֶשֶׁם,
כְּנֶהַר הַגּוֹלֵל מִסְפֵּי הַלֵּב.
וּרְגָעִים שֶׁהוּא מְכַנֵּיעַ אֶת הַנֶּפֶשׁ
וּמְתִישֵׁב הֵיכַן שֶׁהוּא מוֹצֵא
וְהַנֶּפֶשׁ מִשְׁאֵלֶת בְּיָדָיו
עַד שֶׁיֵּאֲסֹף.

טוב יַעֲשֶׂה הָאָדָם
לְהַפְרֵ מִיַּד פְּעַם
אֶת הָאִזוּן בְּחַיָּיו,
לְצַעַד אֶל הַלֵּא נוֹדַע,
לְהָבִיא אֶל לְבוֹ
הַתְּחִדְשׁוֹת.

יש בְּרוּטִינָה,
מִן הַהֶקְלָה שְׂבֵהתְמָסְרוֹת,
מִן הַנְּגִיעָה שְׂבִשְׂכָחָה
וּמִן הָרַפּוּי שְׂבַמְעָשָׂה.

וְאִם כָּבֵר הִסְטֹתִי אֶת מִבְטְי,
מוֹטָב יִהְיֶה זֶה לְהִשְׂרָאֵה
וְלֹא לְהִשְׁוֹאֵה.

ובְעֵצָם, הַתְּשׁוּבָה
פְּחוֹת תְּשׁוּבָה
מֵהִיכָלֶת לְשֵׁהוֹת
לְצַד הַשְּׂאֵלָה.

וטוב שקדם יהא האדם
משיח אצל עצמו,
לשנות את עולמו
ולקביא גאולה אל חיו.

וּפְעָמִים שָׁיֵבֵשׁ בִּי הַמְעֵיז

וְכֹל שְׁנוֹתַי

הוּא גְרֵגֵר שֶׁל גְּעֻגוּעַ

לְדַבֵּר לֹא יָדוּעַ.

השאירו בנפשכם מרוח
ולו כדי פתקית
המתזיקה אמת אחרת,
שתמס בה הנחיצות
ויבוא בכם האינסוף.

טוֹב יַעֲשֶׂה אָדָם
אִם יִשְׁבֹּת רְגָעִים לְעֲצֹמוֹ,
אִם יָבִיא אֲטִיּוֹת אֶל מַעֲשָׂיו
וַיִּתְּבוֹגַן בְּשִׁלְוָה
בְּהֶלֶךְ רוּחוֹ.

אל תאמין
לחלודות של הבקר.
גם עצמות צריכות
להפטר.

יום קבוא
ודעתי תשתיבש
ואחלש,

אז לא אדע געגוע.

פעם, הייתי בונה מולך
תלי תלים של טעונים,
עד שגדם בי הפחד
להאבד,
לומר -
"טעיתי,
דבריה נכונים".

אֲלֵמֵד אֶת יְלָדֵי מוֹת.
אֲלֵמֵדֵם חֲלֵי וּמְכַאֲבֵי לֵב.

אֲלֵמֵד אֶת יְלָדֵי עֲנָג
וְאֵת נַפְשֵׁם הַתְּמַסְרוֹת.

אֲלֵמֵדֵם כְּתִלְמִיד מִן הַמְּנַזֵּן
בְּבֵית הַסֵּפֶר לְמִשְׁמְעוֹת.

.17722 18

וּפְעָמִים שְׁאָנוּ חֹסְרִים
אֶת הַיְדִיעָה
וְנוֹתֵר בְּנוֹ הַנְּסוּי
וְנוֹתֵרָה הַטְּעִיָּה
וְנוֹתֵרָה הַתְּהִיָּה
וְנוֹתֵרָה הַשְּׁהִיָּה
בְּחֹסֶר-וַדְּאוֹת.

הִסִּיחוּ אֶת דַּעְתִּי,
יֵשׁ לִי דְבָרִים דְּחוּפִים לַעֲשׂוֹת.

וְלַפְעָמִים בָּא לִי
לְשֹׁכֵב בְּחֻלָּיִם
עַל אֲדָמָה חֲשׂוּפָה
וְלִהְיֹתִי לְמִצִּיאֹת
שֶׁתִּרְכִּיב אוֹתִי מִחֲדָשׁ.

וְהַיּוֹם בְּלוּיָהּ,
בְּלִי כִפָּה לְרֹאשִׁי
עֲנִיתִי "אֱמֹן",
כִּי לִפְעָמִים הֵלֵב
מִבְּקֶשׁ לְהֶאֱמִין,
לְמֵרוֹת
שָׁאֲנִי לֹא בְּאֵמֶת מִבֵּין.

אין לי ספק
שמהותה - שמחה
וגם אם עיפת
וארה מסעה,
דולק בה האור
וחוט של טוב
מתנה
את דרכה.

אֶהוּבָתִּי,
זֶהוּ שִׁיר בֵּינֵינוּ
עַד שֶׁיִּסְתַּדְּרוּ מִלּוֹתֵי,
פְּשׁוּט
בֵּינֵינוּ
הֵן גְּדוּלוֹת
מִדֵּי.

בוֹאֵי נְטוּרָל, אַחוּתִי,
עִם הַהֶסוּס וְהַסְּפָקוֹת,
עִם הַחִיּוּה,
עִם הַדְּמָעוֹת,
עִם מְשָׁאֲלוֹת וְאֶכְזָבוֹת,
עִם הַקְּמָטִים,
עִם הַפְּגִיעוֹת.

בוֹאֵי כְּפִי שְׂאֵת,
בְּמַצִּיאוֹת.

וּפְשׁוֹת נִתְקַבְעָה
בְּקִצּוֹת מְלוֹתֵי
וְאַהֲבַתִּי אוֹתָהּ בְּאַמֶּת.

בְּמִיָּחָד אָנִי אוֹהֵב
אֶת מְתִיקוֹת הַשָּׁנָה
אֵלֶיהָ צִלְלֹת מְבֹלֵי מְשִׁים.
כֹּזוֹ, שְׂזוּכְרוֹן הַכָּרְתָה אֶבֶד בָּהּ,
בְּדִיּוֹק בְּרִגְעַת הַמְתָּאִים.

וְנוֹתֵר בִּי הַצָּבֵעַ
שִׁנְיָה בִּי מֵאִמֶּשׁ.
קָרַן אֹר
בְּקִצָּה הָאֶתְמוּל
וְעֵנָה בִּי לְבָר
וְנִשְׁק לְגוֹפִי,
כְּסַעַר הַגֵּל
הַפּוֹגֵשׂ אֶת הַחוּל.

וְהָיִיתָ לִי הַעֲצָב

וְהָיִיתָ לִי הָאוֹר

וְהָיִיתָ לְהַבָּה

בְּלִילֵי הַשָּׁחַר.

אָנִי מְשַׁחֵרֵר אֶתְכֶם,
אִינְכֶם חֲבִים לִי דָבָר.
בְּטָעוֹת דְּמִיתִי לְהַחְזִיק בְּכֶם
וְאִין בִּי עוֹד הָאֵשְׁמָה,
לֹא כַּעַס
אוֹ צַפְיָהּ.

אָנִי מְשַׁחֵרֵר אֶתְכֶם,
הוֹרִי, יְלָדִי, אֶהוּבִי.
אֶהבְתֶּם בְּשִׁפְיוֹת,
אָנִי מְשַׁחֵרֵר אֶתְכֶם
מִכָּל אַחֲרֵיוֹת.

זֶה הַרְגַע הַזֶּה שֶׁל הַלַּיִל,
בוֹ תִשׁוּקָה מִתּוֹקָה
מִתְדַפְּקֶת עַל דִּלְת נִפְשִׁי
בְּשִׁקְט עֲמֹק
הַמְבַקֵּשׁ אוֹתָךְ
בְּדִיּוֹק.

את מורדת נהדרת,
את האש והשלהבת,
את אם הדרה,
את השביל,
צפונותיך בתרמיל.
את תשוקה
ומסעות
ולבך הרפתקאות
את עוף החול
המתעורר,
את הלת ירח ער,
את קו אפק מחבר,
את ההונה
והמחר.

זֶה לֹא נִרְאֶה כָּהֵן, אֲהוּבָתִי,
אֲבָל עֵבֶר כָּאֵן טִיפּוֹן
וְרִגְשׁוֹתַי נִדְבְּקוּ לְדַפְנוֹת הַסִּירִים
וּבְכִיֹר סָעֵרוּ
יְצוּרֵי תַחְתִּיּוֹת
וְהִלְמוּ בְלִבִּי מְהוּמָה.

וְעַמְדָתִי בַפְּרֶז, כִּי
נִפְשֵׁי הַסְּדוּקָה,
בְּלִי מִגֵּן וְצִנָּה
מוֹל עֶדֶר קוֹלוֹת
פְּחוּסֵי דְאֶגוֹת
שׁוֹאֲגִים מִחֻשְׁבוֹת מִלְחָמָה.

וּבּוֹאִי, שְׂכָבִי לְצַדִּי,
כִּי הַשִּׁקָּט שְׁלִי מְעוֹף
וְרַק כְּעֵת שְׁקַע הָאֶבֶק
וְנִרְדְּמָתִי בְלֵאט
וְאֶת־
הַרְגַע הַגְּעֵת.

וְאִזְ הִתְעוֹרְרִיתְּ
וְנִשְׁמַתְּ אוֹתִי עֵמֶק
וְסוּף כָּל סוּף
הַצְּלַחְתִּי לְהֵרֵדִים.

מיִשְׁהוּ שָׁם יוֹדַע
אֶת תְּהוֹמוֹת עֲצוּבוֹנָה
וְנִפְשׁוֹ שְׁתַּפּוֹת
וּמִרְפָּא לְלִבָּהּ
וְגַם אִם נִדְמָה
לְשׁוֹנָמֵר.
דְּעִי,
אֵינָה לְבַדָּה.

אָנִי לֹא עֶקְרוּנִיסְט,
לֹא אִישׁ דָּת
וְלֹא אֶת־אִיסְט,
אִין לִי אַגְ'נִידָה
אוּ סְפֶר חֻקִּים,
אִין לִי תְשׁוּבוֹת
וְגַם לֹא הֶסְבְּרִים.

טוֹב לִי אֲתָה,
סְפֵל תָּה בְּלִי סְפֶר
וְרַגַע נְטוּל מִחֻשְׁבוֹת
אִם אֶפְשָׁר.

אָנִי אוֹהֵב אֶת הַחַיּוּהַ שֶׁלָּךְ
שֶׁמִּתְעַקֵּל מִתּוֹךְ שָׁנָה
כְּשֶׁשׁוֹכְפִתִי מְרַפְּרֹת לָךְ
בְּשִׁיקָה.

ריח של גֶשֶׁם,

פְּרִיחָה בְּגִינָה

וְאֶת,

עוֹדָה יְשָׁנָה.

עוד זפוג הערפל
המכסה את תקוותיך
וכוהך שאבד בו
יפציע
כשחר כמה
אל בקר חדש.

אינני רגיש לטעויות,
אל נא תזַהרי במילותיה.
אל נא תשקלי מלים.

הכל בְסֵדֶר,
הכל מִתְאִים.

וּבְכָל הָעֲנוּהָ הָרְאוּיָה,
לֵשׁ בִּי אֵינְסוּף.

וְאֵינִי מִתְנַשֵּׂא
וְאֵינִי עֹדִיף בְּמָאוֹם.
כָּה אֲתֹם,
כָּה אֲנִי.

וְמָה לִי אֶצֶל הַשְּׁפִיּוֹת,
שְׁפָעִמִים נוֹטְשֵׁת אֶת מְחֻזּוֹתַי
בְּחֻדוֹת חֲקִירָה וְשִׁגְעוֹן
וְהִגְיוֹנִי מִשְׁתַּרְף אַחֲרֶיהָ לְאֵטוֹ
וּמְטֹאטֵא אֶת שְׂאֲרֵית שְׁגִינֹתֶיהָ?

מלים משוטטות בי
בערבוביה,
מחפשות
דרך להתחדש
אדם להפגש
לב להתרגש.

וְלִפְעָמִים,
אָדָם אֲהוּב בּוֹחֵר לְלַכֵּת
וְהַמְּלִים מִתְּיַמּוֹת וְנֶאֱלָמוֹת

וְכָל שְׁנוֹתָהּ,
זֶה לְאֱהוּב.

תנו לי קְתֹדֶרֶת אַחַת

וְקֹהַל שֶׁל סִפְקָנִים

וְאִשָּׁא לְנוּ גְאוּם

שְׂאִין בּוֹ מְאוּם

בְּשִׁבַח הַשְּׁעִמוּם.

רבים מדברים
התחלות וסופים
ואני
אמצע אחד גדול.

אני רץ עם זאב
פעמים בשבוע,
וכשדלגנו היום
ונפלתי כמעט,
הוא אמר לי:
"זה בסדר לרוץ מהר,
אבל במדרגות -
תרד לאט".

ועקר עבודת המטפל -

היותו כלי שרת

להסיר את הקלפות

ולהשיב את האדם

אל עצמו.

וְהָיָה אִם עֲיַפְתָּ,
טוֹב יִהְיֶה לְהֵבִיא אֶל חֵיֶיךָ
אָדָם מְנִיעַ וּמְסוֹבֵב
לְמִשְׁוֹךְ אֶת הַנִּזְתָּךְ
אֶל קֶצֶב הַמַּעֲשָׂה.

בְּמִיָּחָד אֲנִי אוֹהֵב צְלָקוֹת.

בְּכֹל מְקוֹם בְּגוֹרָה -

בְּנֶפֶשׁ, בְּלֵב,

עֲדוּיֹת מְפֹאָרוֹת,

מוֹנֵמְנֵטִים

שֶׁל מְסַעוֹת

לְכוּ לְאֲבוּד
בֵּין יָמִים וְשָׁנִים,
בֵּין גְּאִיּוֹת וְהָרִים
וּשְׁבִילִים בְּתוֹלָיִים.

לְכוּ לְאֲבוּד
בֵּין הַמּוֹן אָדָם
וּשְׁדוֹת אֵינְסוֹף,
בֵּין רְגָשׁוֹת וּמִלִּים
בֵּין מְקוֹמוֹת
לֹא נוֹדְעִים.

אֲנִי מִפְצִיר בְּכֶם,
לְכוּ נָא לְאֲבוּד!

אָנִי קָצַת מִתְקַנָּא בְּשׁוֹמֵר
הָעוֹמֵד בְּשַׁעַר בַּיִת הַסֵּפֶר
וְזוֹכֶה לְרֵאוֹת מִיַּד בְּקָר
אֶת כָּל סוּגֵי הַנְּשִׁיקוֹת
שְׂמַתְחִילוֹת אֶת הַיּוֹם.

וּמָה עֲנִין לִי בְּעֶבֶר,
אִם לֹא לְלַמְדֵי הַיְהוּדָה
וְדַרְךְ שְׁלוֹם בְּעוֹלָם,
לְהִיּוֹת לִי זְכוּנוֹת
שֶׁל דְּבָרִים שְׁמֵעוֹלָם לֹא חֹתֵתִי
וּמַעֲשִׂים אֲשֶׁר לֹא יַעֲשׂוּ.

פֶּעַם,
לפְּנֵי הַרְבֵּה אַנְשִׁים,
הָיִיתִי מְהַנְדָּס,
הַיּוֹם
אֲנִי בְּסֹדֶר גְּמוּרָה.

מוטב לו לאדם שימרד
לפחות פעם אחת בימי חייו
בלי אמתלה או הסבר.

ומוטב לו גם
שיכנע
וילשוב קצת אחר.

וּפְעָמִים שְׁעִיפְתִּי
וְנִשְׁכַּבְתִּי עַל הָאֲדָמָה
וְיָדֵי אֶחָזָה
בְּוֹדָאוֹת רַגְבִּיהָ.

אָנִי תוֹהָה
אִם לְקוֹשֶׁר
אֶת קְצוֹת נַפְשִׁי
בְּעִנְיַת פְּרָפֶר
אוֹ לְהִשְׁאִיר
מְפֹר.

וְנִמְשָׁכֶת בֵּי וָו הַחֲבוּר
וְצוּעֵדוֹת בֵּי הַמִּלִּים,
לֹא אֶמְצֵעַ, לֹא סוּף
וְכָל הַוְיָתִי בְּהַתְמַשְׁכוֹת.

אָנִי יוֹצֵא
לְאֹיֶר הַפְּתוּחַ,
הָיִתִי בַּיֵּת מִסְפִּיק,

עֲקֹשׂוּ אֲנִי רוּחַ.

תן לי יד
או רגע אֶחָד
שְׁאֶמְצָא בו
וְדָאוֹת.

אֲנִי מְסַתְבֵּךְ
עִם בְּעֵינֵי קִיּוּמִיּוֹת,
חוֹפֵר הָרִים וְגֵאֵיּוֹת
כְּשֶׁכֹּל מָה שֶׁאֲנִי צָרִיךְ
זֶה רָגַע אֹ שְׁנַיִם,
לְהַנִּיחַ רֹאשׁ
וְלִישׁן צְהָרִים.

ובָּשֵׁם אֱלֹהֵי הַהִזְדַּמְנוֹת,
הִשְׁהוּ אֶת הַרְשָׁם הָרִאשׁוֹנִי
וְלוֹ לְמַעַן הַהִפְתָּעָה
הַשׁוֹכְנֵת תַּחַת
מַעֲטָה הַשַּׁעֲמוֹם.

אִינִי מִיַּחַד.
אִנִּי מֵאַתְנָגֵר אֲנוּשִׁית,
אָדָם טַפּוּסִי.

בְּעֵצָם,
אִנִּי סְטֵטִיסְטִי
בְּאַפֵּן יַחֲסִי.

אָנִי אוֹהֵב אֶתְכֶם,
אֲנִשִּׁי הֶרְגַע,
הַמְגִיחִים אֶל חַיִּי
לֵלֵא עֵת, לֵלֵא תִנְאִי.
אוֹהֲבִים בְּפִשְׁטוֹת,
נוֹכְחִים בְּאַמֶּת.

היו לפעמים זרים
בשגרת יומכם,
להביא התחדשות
אצל המכר,
לתיר בפליאה
את שבילי חייכם.

בְּמִיָּחָד אָנִי אוֹהֵב,
אֶת אֱלֹהֵי שְׂדֵבּוּרָם אֲטִי,
מִלֹּתֵיהֶם קְצוּבוֹת
וּמִשְׁמְעוֹתַן מְדֻקָּת.

וּמִקְלֵי בְּדֵי
וְעֵינֵי נְחוֹשׁוֹת
וְנִפְשֵׁי צָמְאוֹן וְחֲדוֹת מְסֻעוֹת
וּבְאֲשֶׁר נִצְעַד,
יְהִי נְתִיבֵנו
אֶחָד.

שְׂקֵדֵי מָרְק מְשֻׁמָּחִים אוֹתֵי
גַם בְּמִבָּה
וּפְצוּחִים.
וְהוֹאֲטוּטִים בְּמִטָּה בְּשֶׁבֶת בְּבִקְרָה.

אֲנִי אֶכֶל אוֹתָם
אֶחָד אֶחָד.

לך לישן אחי,
במקום בו אתה מפרע,
באי השקט
המיסר את נפשו,
עד שיבוא בך ההרגל
לשהות בו בשלוח.

אני לא דגמה אישית,

אני דגמא אנושית.

אינני פה כְּדֵי לִיעֵץ,
אינני יודע מה טוב עבורך.

כל שיש לי
הוא זוג נְעָלִים
לְמוֹדוֹת מְסֻעוֹת,
חֶפֶן אֶהְבָּה,
וְצָרוֹר מִחֻשְׁבוֹת
מְפֻלְאוֹת.

אָנִי מְחַבֵּב אַנְשִׁים
שְׂמוּזִיקָה מְנִיעָה אֶת גּוֹפִם
בְּאֶפֶן בְּלִתִּי רְצוֹנִי,
שְׂמֵתוֹפְפִים עַל הַהֲגָה
וּמְעֻנְטוּזִים עִם הַנְּשֻׁמָּה.

טוב יַעֲשֶׂה הָאֱדָם
לְהוֹשִׁיֵּא מְעַט בְּרַעְיוֹנוֹ,
שִׁיגְדֵל מְחֹסְרוֹ מְעוֹדָה
וּתְשׁוּקָתוֹ תִּהְיֶה מְזַקְקָת.

אֶלְמֹלֵא הַשְּׁכָחָה שָׁבִי,
הִיְתִי נוֹשֵׁם בְּכֹל רִגְעַ,
לְפָחוֹת כְּדִי מִחְצִיתִי.

בְּמִיָּד אֲנִי אוֹהֵב
אֶת הַרְגַע הַזֶּה,
בוֹ הָאֵמֶת הַמְחֻלָּט
הוֹפֶכֶת לְסֶפֶק.

איני סנטימנטלי למילותי
הן נדמיתי כשופר
ובאשר תלכו,
אלה.

אל נא תפריעוני

לפל,

להתאמז,

להאבד,

להדחות.

לצמח,

להתפעם,

לחיות,

להתנסות.

הן דרכים לו לטבע

ותהא נגיעתנו בו -

ענוה.

וְאוֹהֵב אֲנִי אֶת הַיָּם
אֶהְבֶּה עֲזָה,
וְנִפְשֵׁי נְחֻמָּה בֵּין גְּלוֹ
וְהוֹדוּ לִי נְחֻמָּה.
וּבְכֹאֲבֵי עֲטָפְנֵי
וְאֶהֱיֵה,
מִבְּרֵאשִׁית,
עַד קְלוֹת.

כָּל אָדָם צָרִיךְ בִּידוּד
גָּבוּל חוֹצֵץ אֶל הָעוֹלָם.
מְקוּם לְאִתְחֵל בּוֹ אֶת לְבוֹ
וְרַגַע שֶׁל חֶסֶד
לְהִזְכִּיר לוֹ
אֶת עֲצָמוֹ.

אִינְהָ בֵּר הַשְּׁנֵאָה
וְאִין הִיִּסְסִיּוֹת נוֹגְעַת בְּמַהוּתָהּ
וּבְרוּכּוֹת אִיכוּיּוֹתֶיהָ
וְאִין שְׁנֵי לְחֻמּוֹתֶיהָ
וְעוֹלָמָהּ נֶצַח
וּפְלֵא גְדוֹל מְאֹד.

הטעינו את עצמכם
לפעמים,
בחסר מעש וריקות,
לברא את חלקת נשמתכם,
להביא בכם
התחדשות.

ועם החפֿש
מתבקשים הגבולות
ובהירותם מְבֹרָכָת
וידיעתם -
אִינְסוּרָה.

מָה אִם יִתְגַּלוּ חֲסָרוֹנוֹתַי
וְנִפְשֵׁי תַתְּהַלֵּךְ עִירְמָה
בֵּין צְקֻצֻקֵי לְשׁוֹן וְאַכְזָבוֹת
וְסִדֵּק יִפְעַר בְּתוֹכִי
בּוֹאֲכָה מְשׁוֹכֶת הַבוֹשָׁה?

תֵּאָרֶז לִי בְּבִקְשָׁה

רְגַע אֶחָד.

אֲנִי לֹא יָכוֹל לְהִשָּׂאֵר.

וְלִפְעָמִים מִתְהַוֶּה רִגַע

וְהַנְּשָׂמָה מִתְרַחֶבֶת

וְדָבָר בָּא עַל מְקוֹמוֹ.

אִין זֶה דְּבָר שֶׁל מָה בְּכֹה.

יָלֵד,
מִבְּגָר
וְגִיל הַמְּעֻבָּר.

בְּהַסַּח הַדַּעַת
פְּגִשְׁתִּי זְכוֹנוֹת אֲבוֹדִים.

אָנִי מְזַמֵּין אוֹתָךְ לְהִתְפַּרֵּק
לְשָׁהוֹת בְּתַחֲמֵית הָאֲבִדוֹן.
הֲנִי כָּאן,
עוֹמֵד אֵיתָן
רוֹאֶה מְעַבֵּר לְהָרִי בְּדִידוֹתָהּ.

וְגַם אִם עָכְרוּ הַמַּיִם
וּמְלֵאָה דִּרְכָּה מְסִיחִים,
קַח לָהּ רִגְעַ שְׁל צְלִילוֹת
לְהִזְכֵּר בְּעֶצְמָהּ
מִבְּפָנִים

אָנִי מְחַבֵּב אַנְשִׁים
שֶׁיֵּשְׁנִים בְּנַחַת
עִם כִּיּוֹר מְלֵא כְּלִים,
פְּשוּט כִּי יֵשׁ לָהֶם
סְדְרֵי עֲדִיפוּיּוֹת בְּחַיִּים.

וּמָה שֶׁחֲבוּק אֶחָד
יָכוֹל לַעֲשׂוֹת
בֵּין לְהִיּוֹת אוֹ לְהִדָּל
בְּרִפּוּי לְכָבוֹת.

רְאִשִׁים לֹא יִקְתוּבְבוּ
אִם אֶכְנֶס בְּאַחֹר.

אֲנִי נֹזֶכֶר מִדֵּי פְעַם,
שְׂאִינְנִי מִעֲנִין עַד כְּדֵי כָּה.

אָנִי יוֹדֵעַ,
שְׂכָבֵר אֵין לֵה כַח
לְעוֹף
עִם הָרוּחַ.

לוּ רַק יִדְעָתִי,
שׂוֹ בְדִיוֹק
הַדְרָה
לְצַמַח.

סְלִיחָה,
יֵשׁ לךְ אוֹלִי
זוּג יָדַיִם מְשַׁמְשׁוֹת,
עַם כְּתָמִי שְׁמֵשׁ וְצִלְקוֹת?

בְּבִקְשָׁה,
אֲנִי מְחַפֵּשׁ רַק קֶצֶת
מִנֶּע,
עוֹר סְפוּג שְׁמֵשׁ
וְאֲדָמָה.

אָנִי שְׁקִיעַת בֵּינֵי עַרְבִים
דְּמִדּוּמֵי קֹדֶשׁ וְחֹל
וּכְיִי נִשְׁבַּעְתָּ וְאַהֲבָתָּ
וְנִפְשֵׁי אֹמְרֹת
שָׁבֶת.

הָלוֹאִי,
שְׁלֵא אֶשְׁכַּח אֶת תְּהִלּוֹתַי,
אֶת כְּתָפֵי הַשְּׁחוּחוֹת
וְצִמְאוֹן רֵאוֹתַי,
אֶת סֵגֶר עֵינַי
וּמַעוֹט תְּשׁוּקוֹתַי,
אֶת הַטּוֹב
בְּלִנְשָׁם, לְשֶׁבֶת, לְקוֹם,
אֶת שְׂמוֹכֵן מֵאֲלֵיו,
אֶת הַקְּיּוּם.

החֲשֵׁךְ הָיָה
שֶׁמֶפְחִיד
יֵשׁ לוֹ תַּפְקִיד
שָׁמָּה נִשְׁקָה בּוֹ מְעַט
עַד שֶׁתִּבְרָר?

ובצוק העתים,
מצאו לכם אדם
להעניק לו תקנה
וקבעו יעד קטן
בר השגה

ואספו סביב
גם חבורה אחרת,
שתהא לנו
שתפוט מרפאה.

וְלֹאִי שְׁלֵא נְתַרְגֵּל לְקַבְּעוֹן.

שְׂיָהָא הַשְּׁנוּי מְבַרְךָ

וְהַגְּמִישׁוֹת בַּת בֵּית.

אָנִי אוֹהֵב שִׁירָה יְשִׁירָה
בְּמַלְיָם פְּשוּטוֹת
עִם תּוֹכְנָה בְּרוּרָה.

אָנִי אוֹהֵב שִׁירָה תְּחוּשָׁתִית
בְּרִיחַ שֶׁל גֶּשֶׁם
וְשִׁיחַ יְעָרָה.

אָנִי אוֹהֵב שִׁירַת מְגִירָה
טֶפְטוּפִים שֶׁל הַנֶּפֶשׁ,
הַלִּיכֵי טְהָרָה.

אָנִי אוֹהֵב שִׁירֵי סְעָרָה
נְטוּלֵי נִימוּסִים
וְחֶסֶד בְּרָרָה.

וּבְעֶקֶר אָנִי אוֹהֵב
שִׁירָה מֵהַלֵּב,
אִידֵּךְ שְׂיוּצָא,
נְשָׁמָה יְתָרָה.

שְׁהָרִי בְּכֹל אֶחָד
חֲבוּי נֶגֶד
הֵיוּצָא לְתוֹר אֶת חֲיָיו,

וּבְאֶשֶׁר יֵאבֹד
יָשׁוּב לְבוֹ,
כִּסְף אֶל שְׂרָשָׁיו.

וּפְעָמִים שְׁסַעֲרֵתִי
מִרְחֹף וּשְׁמוֹט אַחִיזָה,
וּמִבְּלֵי דַעַת
שְׁבֵתִי אֶל עֲצָמַי.

הָיָה לִי מוֹרָה לְנִהיגָה
שְׁלֵמֵדְנִי אֶת כָּל הַתּוֹרָה
עַל הַגָּה אֶחָד,

וְכִן הָיָה מְטִיף:
שֶׁב וְאֵל תַּעֲשֶׂה -
עֲדִיף.

כְּמָה מְתוּקָה הִיא
הַפְּגִישָׁה הַבְּלִתִּי צְפוּיָה
עִם אָדָם אֶהוּב.

וְאִין הַכְּבוֹד מִתְנַשֵּׁם
בְּצוּוֵי אוּ בְקִשָּׁה
וְלֹא מִתְקַף גִּיל
אוּ מְעַמָּד.

בֹּא יְבוֹא לְכָדוּ
בְּשִׁבְלֵי הָאֱמוּנָה
וְהִיא הַקְּבָה.

אָנִי שׁוֹמֵר לִי בְצַד
מִחֲשׁוֹבוֹת לֹא לְעוֹסוֹת,
שִׁיְהִיָּה
כְּשֶׁאֶעֱמַד בְּפָקָדִים
אוֹ סֵתֵם,
כְּשִׁיְכִלוּ כָּל הַקְּצִים.

יש מצב
שזה פשוט
וירוס מצב-רוח.

ולקבין את זה,
זה קצת עוזר.
הרי לא לכל הדברים
נמצא הסבר.

תָּנוּ בְּכֶם עֲגֻלֹתַיִת,
מֵעַט רְכוּת,
שְׂתַקְתֶּהּ בְּחִמְלָה
אֶת פְּנוֹת לְבַבְכֶם
וּתְהֵא כְּמִגְדֹלֹר
בְּקִצְוֹת יְלִדוֹתְכֶם.

הַדָּרֵךְ לְעִצְמָאוֹת

אֵינָה חֲנוּךְ

אֶלָּא קִבְלָהּ.

איני נגד.

אני בעד.

זה די חשוב

וממלץ לנסות,

להרגיל את הלב

להיות בצד האהב.

על פִּסְגַּת הַר
פּוֹגֵשׁ אֶת הָרוּחַ,
עֵינֵי עֲצוּמוֹת
וְלִבִּי מִתְרַחֵב.

וּבְכָל רִגְעַ
שְׁאֲנִי בְּהִתְחַדְּשׁוֹת,
בֵּין חַיּוֹת וְהִתְנַסּוֹת,
נִפְשִׁי אוֹמֶרֶת שִׁיר.

תן לי להחזיק
ולו במעט, בקצותיה,
שְׁמַא תִּתְרוֹפֵף אַחִיזִתִּי
וְאֶאֱבֹד בְּתַהוֹמוֹת נְשִׁיתֶךָ.

הַרְבֵּה אֹמְרִים לִי

שְׂאֵנִי מִתְפֹּזֵר.

לוֹ רַק יִדְעוּ

שְׂפֹשׁוּט הַגְּעֵתִי

מִמְקוֹם אַחֵר.

בְּכֹל חֶרֶף
יֵשׁ פְּעַם רְאוּנוֹהָ.

מְזֶה שְׁנַיִם, נְדַמוּ שְׂרִירֵי
וּבְלֹאט נְאֻלְמָה תְּשׁוּקָתִי
וּבְאֵתִי עֲדִיָּה,
כְּבִיּוֹם הַגְּלוּדִי
וְהַבָּאֵת בִּי חַיִּים חֲדָשִׁים.

וּבְכָל זֹאת, אֲנִי נוֹדֵד נְהַדֵּר.
לְמִרְוֹת שְׂלֵא בּוֹעֵר לִי לְטִיֵּל,
וְאִין בִּי דְחָף אוֹ גְעָגוּעַ.
וְהַמְקוֹם אֵלָיו רְגָלִי מוֹלִיכֹת אוֹתִי
הָיָה שֵׁם מְאֹז וּמְעוֹלָם.

אָנִי חוֹזֵר אֶל עֲצָמִי,
אֶל הַתְּשׁוּקָה וְהַסֵּעַר,
אֶל בְּרִכְי הַשְּׂרוּטוֹת,
וּמִנְעַ הָאֲדָמָה,
אֶל הַצְּמֵאוֹן וְהַסְּקָרְנוֹת,
אֶל הָאֵוִיר וְהָאוֹר,
שְׂשׁוּטָפִים אֶת פָּנַי,
אֶל נְשִׁימַת יְלָדוֹתַי,
אֶל הַנְּיָתַי,
אָנִי חוֹזֵר אֶל עֲצָמִי.

אם מלה לך להברא,
את צלילות נפשך היא מבקשת.
הניחי לספק,
אינה עומדת במבחן.

מִחֲקֵי יִקְרָה
אֶת הָרַעַל מִחַיָּה,
אֶת הַדְּעוֹת הַמִּתְרוֹת,
אֶת הַמִּילִים הָעוֹדְפוֹת,
אֶת מִחְשְׁבוֹת הָעֶבֶר.

הַשִּׁילִי נָא אֶת הַמִּתְרָה.

וְעָקַר עֲבוֹדַת הַשְּׂמֵחָה,
בְּצַמְצוּם פְּעָרֵי הַלֵּב
וְהָיְתָה הַמַּהוּת אַחַת.

גם הַבְּדִידוֹת
פּוֹשָׁה בִּי לְפַעֲמִים
וְלֹא נוֹתֵר בִּי אֶלָּא
לְנֶשֶׁם.

תִּיגְוֹ אֶל חַיֵּי אֶת הַהִרְפָּתָקְנִים;
אֶת מְבַקְשֵׁי הַחֲרוּת וְהַחֲפֹשׁ.
תִּיגְוֹ נָא חֹלְמִים וְאֲנָשֵׁי מַעֲשָׂה,
אֶת אֲבִירֵי הַצָּחוּק
וּמְשׁוּבְכֵי הַנֶּפֶשׁ.
תִּיגְוֹ אֶת נְטוּלֵי הָאֵגו.
תִּיגְוֹ אֶת אֲנָשֵׁי הַחַיּוּבִיּוֹת.
תִּיגְוֹ אֶת הַחֹקְרִים.
תִּיגְוֹ אֶת מְרַחֲקֵי הָרְאוֹת.
תִּיגְוֹ אֶת הַצּוֹמְחִים וְהַמְצַמִּיחִים.
תִּיגְוֹ חֲבֵרֵי אֱמֶת.
תִּיגְוֵנִי עִם אֲנָשֵׁי הַשֹּׁפֵעַ,
עִם הָאֲנָשִׁים הַטּוֹבִים בְּאֱמֶת.

מִסֵּר אֶחָד בְּכָל פֶּעַם.

עֲשׂוּ לָכֶם תַּחֲבִיב
מִשְׂמַח לְכַבֹּת,
מִיָּצָר מִחֻשְׁבוֹת
וְחַיֻּכִים.
עֲשׂוּ לְנַפְשְׁכֶם
הַזְדַּמְנוֹת,
לְהִרְחִיב תוֹדָעָה,
לְהַבִּיא אֶל יוֹמְכֶם
הַתַּחֲדָשׁוֹת.

איני מוצא בהיררכיה דבר,
לבד משלשלאות הנזקקים לה.

איני מקדיש דְבָר, גם לא את החיים עצמם.

ותסלחו לי על הפשטנות,
בסופו של דבר
הכל ענין
של מחיר
ועלות.

גם פִּסְטָה היא אַרוּחָה נְהַדְרָת,
גם לָחֶם וְעִגְבָּנִיָּה פְרוּסָה
וְגַם -
"הִי מְתוּקִים,
כִּיף מִמֶּשׁ לְרֵאוֹת אֶתְכֶם,
אֲנִי רַק מְנִיחָה רֵאשׁ עַל הַסֶּפֶה".

חיי קצרים
מכדי לקפל תחתונים.

כַּמּוֹה מְלִים עַל מִנְיַמְלִיזִים.

אָנִי אוֹהֵב לְפַלֵּי,
לְצֵאת בְּמַחֹל
לְאָכַל מִהַכֹּל.

ובסוף יום
אני נזכר בה,
במפגש בין זר ומכר,
ראשך מנח על כר,
בית קברות מסתור,
ים, אגם, נהר
ואני ואת
מחר.

יְלֵדִי,

עֵינָיו נוֹצְצוֹת

וְלִבּוֹ סֶעֱרָה.

וּמִתּוֹךְ כָּל מָה שֶׁהוּא מְבַקֵּשׁ,

וּמִתּוֹךְ כָּל מָה שֶׁאוּכַל לַעֲנוֹת,

עֲכָשׁוֹ צְרִיךְ רַק חֲבוּק

וּפְשׁוּט - לְהִיּוֹת.

בְּחֶדֶר הַכִּי קָטָן,
אֲנִי פּוֹגֵשׁ אֶת הַהֶשְׁרָאָה
הַגְּדוֹלִים בְּיוֹתֵר.

הָיָו אֶתִי נְטוּלִי נִימוּסִים,
נְטוּלִי דְקוּיּוֹת אוֹ פְרוּשִׁים,
וּבְעֶקֶר,
תְּנוּ לְאִגּוֹ שְׁלִי,
לְהַחֲלִים.

אָנִי לֹא שִׁיבָה
לֹא לָךְ וְלֹא כָּהֵן,
הֲרִי גַם לְלֵא הַגְּדֻרוֹת,
אָנִי שִׁלָּבָה

עץ בודד
אחד שלך
וענפיו מלאים
שתיקות מבטה.

זֶה לֹא מוֹכֵן מֵאֵלָיו
לְרֵאוֹת אָדָם מְחִיָּה,
הוֹרֶה מְלֻטָּה,
וְנוֹרָף מִשְׁתַּקָּה.

תגיד לי אם את בודדה.
במלים פשוטות,
חפות מצנינות וצנינה.
הרי אהיה שם, כה או כה,
גם אם לא אתה.

וְלַפְעָמִים
מֵאִיר בִּי הַלֵּיל
וְאֵת נִבְכֵי תַשְׁוִּיתִי
אֲנִי פוֹשֵׁט וּמִגְלָגֵל
כְּקֶסֶם פֹּעֵם
הַפְּזוֹר בְּפָנוֹת בֵּיתִי.

תּוֹדָה יְעִילוֹת,
הִיִּית טוֹבָה אֵלַי.
יְצָאתִי לְשׁוֹטֵט
בְּמַחֲזוֹת הַדְּיוֹק.

וְלִפְעָמִים אָנִי מֵתְאַהֵב
בְּרַעְיוֹן תַּעֲתוּעִים,
וּבִנְגוּד לְכָל הַגִּיּוֹן,
אָנִי מִמּוֹשׁ מֵתַעֲקוֹשׁ,
לְהַחְזִיק עוֹד קֶצֶת בְּקִבְעוֹן.

ובסופו של יום,
מִנְתָּב אוֹתֵי הַמְאֲמָץ
אֶל שְׁבִילֵי הַהִתְמַסְרוֹת.
שְׁהִרֵי בֵּין הַמְאֲמָץ לַהִתְמַסְרוֹת,
נִחְבָּא מִעֲשֵׂה הָאֲהָבָה.

כָּל אָדָם צָרִיךְ מְקוֹם בְּעוֹלָם,
אֱלִיו יוֹכֵל לְקַרֵּס בְּבוֹא הָעֵת,
לְלַקֵּק בּוֹ אֶת פְּצָעָיו,
וּלְהַתְחַדֵּשׁ בְּטָרֵם יַעֲלֶה אוֹר רֵאשׁוֹן.

הָרִי לָהּ בֵּית -
סָפָה, פְּרִית, אֶהְבָּה,
רִיחַ וְרֹחַשׁ קְדֻרָה,
פְּעִימָה בְּחֻדְרֵי הַלֵּב.

הָרִי לָהּ דָּלֶת -
נְשִׁימָה עֲמֻקָּה
שֶׁל שְׂבָעִים אַחוּזֵי רְאוּת
לְפָחוֹת.

זֶה לֹא שֵׁשׁ לִי מָה לְחַדֵּשׁ,
רַק לְהִזְכִּיר גְּשֻׁכּוֹת,
לְהַצְלִיל אֲשֵׁרִיּוֹת,
יְעוֹת,
וְהַרְגָּלִים.

וּלְכֹל שְׁמִקְרָה בְּדַרְכֵי,
עֲטֹפָה בִּי מִחֲשֵׁבָה מְסוּתָרֶת,
כְּמִקְרָה לְשׁוֹשׁ
וְיִדְעֵתִי כִּי אָנוּ אֶחָד.

אָנִי לֹא יוֹדֵעַ.

זֶה הַכִּי מְדוּיָק שְׁלִי.

זֶה הַמִּינִימוֹם שְׁאַנְסָה לְתַת לָךְ

וְזֶה הַמְקַסִּימוֹם שְׁתַּקַּבְּלִי.

ראש על זרוע,
מהבהב עפעף,
פְּרָנָק רִיחֵל שָׁחַר עַל דָּף,
וְרוּחַ שׁוֹרֵק בַּחֲלוֹן.

עֲזְבוּ אֶתְכֶם חֲלָצָה נוֹשֶׁמֶת
עֲזְבוּ אֶתְכֶם כּוֹבְעִים
לֹא אֲזַנְיֹת,
גַם לֹא מֵד-צָעָדִים,
רַק לְנוֹעַ, לְנוֹעַ.

רְצוּ,
אֶפְלוּ יַחְפִּים.

וְיֵשׁ בְּקִבְלָתְךָ אוֹתִי
רְפוּי עֲצוּם
וְשָׁלוֹם גָּדוֹל
וְשַׁעַר מַפְלָא שְׁנִבְקַע
וּמְאִיר אֶת נַפְשׁוֹתֵינוּ
וְטוֹבָה הַיְיָתְנוּ מְאֹד.

הַנִּיחוּ לְדַרְמוֹת
הֵן נִפְשָׁנוּ שְׂבָעָה אֲכֹזְבוֹת
וְשִׁרְשָׁה גַעְגּוּעַ
אֶל רֵאשִׁית הַדְּבָרִים.

אָנִי מוֹדֵד
הַתְּחַמּוֹת גְּלוּבָלִית
בְּסֵה הַיָּמִים,
שָׁבִין הַרְדִּיאָטוֹרִים -
לְמֵאוֹרְרִים.

יש לי שְׁעָתִים

מְלֵאוֹת

לְלֹא תְּכַנִּיּוֹת.

יְדַעְתֶּם כַּמָּה עוֹלָמוֹת

אֲפָשָׁר לְחַיֵּה בְּשַׁעֲתֵיכֶם?

הָרִי לֵךְ וְדַאֲוִת:
הִנַּח אֶת רֵאשִׁי בְּעֵדִינֹת
עַל הַמִּסְלָה
וְהִמְתֵּן לְבוֹא הַרְפֻּכָּת.

הָרִי לֵךְ סִפְקו:
מִגְפָּה.

וְלֹאִי שְׁלֵא אֶתְעַכְּב
עַל זֹטוֹת,
הֵן אֲרָכּוּ מִסְּעוֹתַי
וְנִכּוֹן הֵיִוְתִי
בְּאַמֶּת.

זֶה הַזֵּית הַעֵתִיק
הַצֵּפֶן סוּדוֹתֶיךָ
וְטָרְסָה סְחוּפַת שְׁמֶשׁ
הָאוֹסֶפֶת אֲבָנֶיךָ
וּפְעֻמוֹן מְדַנְדֵּן
וְלֵב מְתַרְחֵב
וְסִמְטָה מְרַצֶּפֶת
עַד אֵלֶיךָ.

תִּרְאוּ אוֹתֵנוּ
אֲמִיצִים,
מוֹצִיאִים אֶת הָאֶרֶץ
מִהַפּוֹהַ
אֶל הַבְּקָרִים הַקְּרִירִים.

אֲנִי דֵי בְטוּחַ
שְׁמֹגֵעַ לְנוּ
אִיזָה אוֹת שֶׁל כְּבוֹד
עַל עֲצָם הַיּוֹתֵנוּ,
עַל כֶּה שְׁאֲנוּ
מִמְשִׁיכִים לְצַעֵד.

מִצְאוּ לָכֶם אָדָם
לְהַעֲנִיךָ לֹא דָבָר
מִצְאוּ בְּכֶם סְלִיחָה
בֵּין הוֹדָה לְעֵבֶר
מִצְאוּ לָכֶם רְגָעִים
בְּחִבְרַת אֲנָשִׁים אֲהוּבִים
הַצִּיבוּ מְטָרוֹת,
הַגְדִירוּ יַעֲדִים
וְיִהְיֶה עוֹגְנֹכֶם
בְּשִׁקְטָא וּבְסַעֲרָא
מִנָּח
בְּחִלְקַת אֱלֹהֵיכֶם.

בְּקִשׁוֹ לְכֶם נְשִׂימָה
בֵּין מַפְגָּשׁ לְמַפְגָּשׁ
לְהִיּוֹת בְּכֶם שֶׁעַר
בְּמַעֲבְרוֹנֵי הַיּוֹם-יּוֹם.

בְּקִשׁוֹ לְכֶם נְשִׂימָה
לְהַשְׁתַּהוּת וּלְהַשְׁתַּאֲוִת
בְּתוֹדָה עַל שְׁחִלְף וְהִיָּה,
בְּצַפְיָה עַל שְׁעֵתִיד לְהַבְרָאוֹת.

נָם לוֹ נָם הַבַּיִת,
נָשְׂרוּ כְּכַדֵי עֵיפֶת.
חֲלוּמוֹת מְרַפְּרִים,
נְשִׁימוֹת וְלֶחְשׁוּשִׁים
וְנַפְשֵׁי לֹבְבָת
לְשֶׁט.

כְּשֶׁאֵת רוּאָה
לְמַרְחֹק,
דָּבָר מִתְּלֵשֵׁב בְּמִקְוֵמו
וְאֵמוּנָה מוֹצֵאת בֵּית.

בְּכֹל פֶּעַם שְׁבוֹרַחַת לִי הַשָּׁנָה
אֲנִי בּוֹרַח אֶל הַמַּלְאָכִים.

וּמָה עֲרֻכָּה
שֶׁל הַתְּעֵלוֹת
אִם רְחֻקָתִי
מִן הַמְּצִיאוֹת?

הַגָּשָׁם מֵעִיר בִּי

סְחָלֵב חָם,

פּוֹה וְסָרֵט

וְאוֹתָהּ.

וְאַנִּי בְּכָלֵל קוֹז.

אֲנִי שׁוֹתֵל גְרָעִין
שֶׁל אֶפְשָׁרוּיֹת.

כְּמֹה יִפְּחַד נְפִלְתָּ,

אֶת הַפְּחָד הַשְּׂאֲרָנוּ

מֵאַחֶר.

לפְּעָמַיִם הִיא שׁוֹרֵת
קוֹצִים עַל הַלֵּב
וְאֲנִי כְּמַעֲט וְשׁוֹכַח
לְהִתְקַרֵּב.

שְׁלֵא יַעֲיֹק עָלֶיךָ
עַל הַגְּבוּרָה.

לֹו דִרְכָּךָ תִּהְיֶה שְׁלֵךְ
בְּאַמֶּת.

זו אמונתך
הסדוקה,
היפה,
נטולת הספק.

זֶה הַזְמַן לְהַשִּׁיל אֶת הָעוֹר,
לְהַתְחַדֵּשׁ,
לְהַבְעִיר מִחֲדָשׁ
אֶת הָאֵשׁ,

הלב ישחרר,
האהבה תתעורר.

חזרו אֶל הפְּשׁוּטוֹת,
אֶל טְרוֹם הַמְּסִיחִים,
בְּרִגְלֵי יְחִפּוֹת,
בְּמַבְטֵי מוֹרְמִים,
נִקּוּ אֶת הָאֶבֶן,
אֶת שְׁהַצְטַבֵּר
לְכַדֵּי תַעֲתוּעִים.

וּבְאַמַת שׁוֹקוּקָה נִפְשֵׁי לְמַרְחָב
עַד מְאוֹד.
וְנִשְׁמַתִּי חֶפֶשׁ
וְיִסוּדָה שְׂרָשֵׁי אֱלֹהוֹת
וְאַף אִם יִצְיֵעוּנִי שִׁפְעַ גְּדוֹל,
אֵינִי מִתְקַיֵּם אֶלָּא
בְּחֵרוֹת.

בבִּקְרָא אֲנִי מְסַדֵּר
אֶת הַחַיִּים
עַל דָּרָה,
וּבְסוֹפוֹ שֶׁל יוֹם,
פּוֹגֵשׁ אֶת הַמְּצִיאוֹת
וּמְסַדֵּר אֶת הַחִלּוּמוֹת
בְּרֵאשׁ,
מִחֲדָשׁ.

בְּמִיָּחָד אֲנִי מְחַבֵּב
אֲנָשִׁים
שְׁעוֹשִׂים כָּל שְׂבִיכָתָם
לְעִמּוּד בְּמִלְתָּם.

דְּבָרוּ אֶתִּי הַתְּמַסְרוֹת
בְּעֵינַיִם בּוֹרְקוֹת
וְרִיחוֹת מְשַׁכְּרִים.
דְּבָרוּ הַתְּמַשְׁכוֹת הַנֶּפֶשׁ,
דְּבָרוּ נְטוּלֵי מְלִים,
דְּבָרוּ אֶת לְבָבְכֶם.
אֲהוּבִים.

בואו נַעֲשֶׂה קִצָּת כָּלוּם
בְּחֹסֶר מַעַשׂ
בְּחֻדוֹת בְּהִיָּה.
בואו אֶל הַבְּתוּלִיּוֹת
זו הַמְּרַקְנָת
חֹסֶרֶת הַצְּפִיָּה.
בואו אֶל הַטּוֹב
הַמְּמַתִּין עַל הַסֵּף.
בואו נָא
עִירָם וְעָרְיָה.

אלה לי אל האין
פסת ענן צרופה
ורגלי אטבל בעין
ואת שלא חפשותי -
אמצא.

וּבְלוּ נְעָלַי
וְהִלַּכְתִּי יָחַף
וְאַבְקָה לִי הַדֶּרֶךְ
כְּשִׁמְיַכֶת מִסָּעוֹת,

וְעֵנוּ בִּי רַגְלֵי
מִסְתָּרֵי מִשְׁעוּלַי:
מִנְתִּיבֵי נִפְשָׁה,
עוֹד תִּכּוֹן לְגִלוֹת.

ובְּעֵצָם,
אִם הִתְעוֹרְרִיתִי
בְּאִמְצַע הַלֵּילָה
כִּי מִתְחוֹלְלֵת בִּי הָמְלָה,
זֶה הַזְּמַן לְקוּם
וְלַעֲשׂוֹת מַעֲשֵׂה.

גם עָנַף בְּיָדוֹ
הָיָה לִי מִחֶסֶה.

אין לי צַרָה בְּשׁוֹרֶת-נוֹשָׂא,
גַם לֹא בְּכוֹתָרֶת,
אוּ הַכְּנוֹת.
הִתְחִילוּ אֹתִי יִשְׂרָאֵל,
לְלֹא הַקְּדָמוֹת.

ובסוף יום,
מטפטר ומתרוקן,
באשד ביתי
אני מודט.

יש בהצלחה קטנה,
מן החרות שבמעשה,
מן הענוה שבהכרה
ומן האינטימיות שבצניעות.

כְּבִיסוֹת רַבּוֹת לִי,
גוֹדְשׁוֹת אֶת הַסֵּל
וְאֲנִי מְכַבֵּס וְתוֹלָה,
אֵה קָצַת מִתְקַשָּׁה
לְנִקּוֹת
כָּל מָה שֶׁהֵלֵב מֵעֲלָה.

ובסוף יום אני מודה,
חדל ומתרפא,
על מהותי,
על היותי,
על שאף
ואני.